

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2761/2024
05.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Куљак, адвокат из ..., против туженог Друштво за производњу и трговину и услуге „Нуклеус“ д.о.о. Лазаревац, чији је пуномоћник Немања Борисављевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 729/2024 од 28.05.2024. године, у седници одржаној 05.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 729/2024 од 28.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 729/2024 од 28.05.2024. године, укинута је пресуда Основног суда у Пироту П1 154/2023 од 15.01.2024. године и пресуђено тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име увећане зараде за прековремени рад, за период од јуна 2018. године закључно са септембром 2019. године, исплати одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име увећане зараде за прековремени рад за јануар 2019. године исплати 39.751,63 динара, а са законском затезном каматом од 01.02.2019. године до исплате, обавезан тужени да тужиоцу, на име увећане зараде за рад на дан празника који је нерадни дан, исплати за новембар 2018. године 4.218,25 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2019. године до исплате и за фебруар 2019. године 9.281,25 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2019. године до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ за новембар 2018. године за период од 01.12.2018. године до 31.12.2018. године, обавезан тужени да тужиоцу, на име

накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2018. годину исплати 40.343,57 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2019. године до исплате и за 2019. годину 53.861,32 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2020. године до исплате, као и да му на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 350.595,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у усвајајућем делу тужбеног захтева, из свих законских разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, по закљученој расправи пред другостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог, на радном месту ..., по основу више уговора о раду на одређено време, закључених у периоду од јуна 2018. године до септембра 2019. године (када му је по основу споразума закљученог са туженим престао радни однос), са пуним радним временом од 40 часова недељно, у трајању од 8 часова дневно, у петодневној радној недељи. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке, тужилац је у спорном периоду радио 6 дана недељно (од понедељка до суботе) у периоду од 07,00 до 17,00 часова, односно свакодневно по 10 часова рада, а један месец у спорном периоду није радио, када је падао снег. Следом наведеног тужилац је у спорном периоду остварио 1.330 часова прековременог рада, 1 дан рада на дан државног празника у новембру 2018. године (10 сати) и 2 дана на дан државног празника у фебруару 2019. године (20 сати). У обрачун часова рада нису узети радни сати за рад недељом, јер из исказа тужиоца и сведока произлази да су имали три слободна дана месечно, а по потреби још неки дан, као и дани новогодишњих, божићних и ускршњих празника, јер по исказима тужиоца и сведока на те дане нису радили. Према налазу вештака тужилац није искористио годишњи одмор за 2018. годину у трајању од 10 радних дана, а за 2019. године у трајању од 13 радних дана.

У поступку одлучивања о жалби туженог, другостепени суд је по одржаној расправи донео побијану пресуду којом је укинуо првостепену пресуду и на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе чл. 51, 53, 75, 76, 104, 105, 108, 110, 164. и 176. Закона о раду и члана 277. Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу побијане пресуде и оценио да је основан тужбени захтев за исплату увећане зараде за прековремени рад, за период од јуна 2018. године закључно са септембром 2019. године (осим за јануар 2019. године када тужилац због снега није радио), захтев за исплату увећане зараде за рад на дан празника који је нерадни дан за новембар 2018. и фебруар 2019. године као и накнада за сразмерни део

неискоришћеног годишњег одмора за 2018. и 2019. годину, у износима утврђеним из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Неосновани су наводи ревизије којима се оспорава правилна примена материјалног права. Ово тим пре што се у ревизији понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које наводе од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби је правилно и образложено ценио другостепени суд.

Наводима ревизије се неосновано указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, односно оспорава правилно и потпуно утврђено чињенично стање и ставља примедба на оцену изведених доказа. Другостепени суд је читањем доказа изведених пред првостепеним судом употпунио утврђено чињенично стање по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, одлучио које ће чињенице да узме као доказане. С тим у вези, супротно наводима ревизије, другостепени суд је ценио и евиденцију туженог о радном времену запослених у спорном периоду, као и решење о колективном годишњем одмору од 09.01.2019. године и дао јасне и образложене разлоге због чега их није прихватио као релевантне за одлуку о тужбеном захтеву, које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**